

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Και τώρα σύντροφοι τι κάνουμε; Τώρα που η διαφαινόμενη «συμφωνία» με τους «θεσμούς» είναι των πυλών; Το ερώτημα δεν απευθύνεται απλώς στην κυβερνώσα «Αριστερά», αλλά σε κάθε έκφανση της. Οι ευθύνες του ΣΥΡΙΖΑ πλέον χαρακτηρίζονται εγκληματικές, όχι από κάποιους γραφικούς υπερεπαναστάτες ή κομματικά κονκλάβια, αλλά από μέλη της ίδιας της κοινοβουλευτικής του ομάδας. Το ερώτημα τίθεται πλέον μετ' επιτάσεως στον καθένα που αντιλαμβάνεται πως η κατάσταση δεν έχει πια γυρισμό και δυστυχώς τα αδιέξοδα πολλαπλασιάζονται με ευθύνη, ξεκάθαρα πλέον, της κυβέρνησης.

Είναι εντυπωσιακή μια εικόνα που εκτυλίχθηκε μόλις πριν από πέντε ημέρες στο πλαίσιο του Φεστιβάλ της ΚΟΕ στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο. Καλεσμένος και ομιλητής ο αντιπρόεδρος της πολυεθνικής δημοκρατίας της Βολιβίας, Άλβαρο Λινέιρα σε μια συζήτηση για την ανίχνευση και το άνοιγμα νέων δρόμων κοινωνικής απελευθέρωσης στον 21ο αιώνα. Το ακροατήριο μεγάλο, αλλά τελικά έλειπε ο ενθουσιασμός. Ή για να το πούμε καλύτερα ήταν έντονος ο προβληματισμός. Γιατί την ίδια ώρα που ο Λινέιρα μιλούσε, με το δικό του ασφαλώς πρίσμα, για μια επαναστατική διαδικασία υπέρβασης του νεοφιλελεύθερου υποδείγματος, η ελληνική αντιπροσωπεία στις Βρυξέλλες ετοίμαζε τον κατάλογο των νέων μέτρων. Η κατάληξη είναι γνωστή. Παρά το επικοινωνιακό παιχνίδι και τη «διαχειρισσιμότητα» των επώδυνων προτάσεων η ελληνική κυβέρνηση έκανε τελικά τη ρήξη. Μόνο που η ρήξη έγινε με κάθε αξιακό και ηθικό πλαίσιο της Αριστεράς. Μετά από πέντε μήνες «περήφανων διαπραγματεύσεων» ήρθε η υποταγή.

Όπως κι αν ονοματίσει το κυβερνητικό επιτελείο τη νέα «συμφωνία, η ουσία παραμένει αναλλοίωτη. Στο όνομα του αριβισμού και της ματαιοδοξίας μιας κλίκας καλά εκπαιδευμένων κομματικών μανδαρίνων γαλουχημένων με τα χειρότερα κουσούρια της αριστερής παράδοσης, η Αριστερά γίνεται και αυτή θεραπευομένη των μνημονίων. Απολογητής του ορθόδοξου νεοφιλελεύθερου μονόδρομου στον οποίο προσπαθεί να προσάψει «ανθρώπινο πρόσωπο» το οποίο σε πρώτη φάση αποτιμάται σε οκτώ δισεκατομμύρια ευρώ.

Τα εγκλήματα διαπράττονται στο όνομα της Αριστεράς. Δεν είναι τυχαίο, όπως επίσης δεν είναι εύκολο να αντιστρέψει κανείς την κατάσταση και να οδηγήσει μαζικά εκτός αυτής της μέγγενης μαζικά και με όρους πρωταγωνιστή των εξελίξεων τους εργαζόμενους.

Αυτό που συμβαίνει στην πραγματικότητα είναι πως Τσίπρας και Σαμαράς διαγκωνίζονται πλέον ως «ομοκρέβατοι» στην Προκρούστεια κλίνη της Μέρκελ και της ΕΕ να πείσουν ότι είναι αναπόδραστη νομοτέλεια η διαχείριση της νεοφιλελεύθερης βαρβαρότητας στο πλαίσιο της κρίσης του καπιταλισμού. Η κατάσταση που ζούμε όχι απλά τους τελευταίους μήνες, αλλά τελικά τα τελευταία πέντε χρόνια μοιάζει με θέατρο του παραλόγου. Συνεπιβάτες στο ίδιο τρένο ξεκινάνε καταγγέλλοντας ή ακόμη και σκίζοντας τα μνημόνια για να καταλήξουν στην υπογραφή των πιο σκληρών εκδοχών τους. Ποιο είναι άραγε το καλύτερο; Είναι «κακά» τα μνημόνια της Δεξιάς και «καλά» αυτά της Αριστεράς ή το αντίστροφο;

Μοιάζει η υπόθεση να εκτυλίσσεται όπως στα έργα του Ιονέσκο και ωςάν να έχει τεθεί ως μέγα πρόβλημα προς επίλυση πού κάνει τη... χωρίστρα η Φαλακρή τραγουδίστρια στο ομώνυμο έργο. Αν δηλαδή την κάνει από τα αριστερά ή από τα δεξιά όταν στο έργο έχει δοθεί σαφώς η απάντηση πως η Φαλακρή τραγουδίστρια κάνει πάντοτε τη χωρίστρα στη μέση. Στην περίπτωσή μας τα μνημόνια είτε δεξιά είτε αριστερά αντανακλούν την ίδια καπιταλιστική βαρβαρότητα και οι τσακωμοί για τη χωρίστρα είναι απλώς για φτηνή κατανάλωση. Το πολιτικό μέλλον όσων υπηρέτησαν αυτήν την πολιτική δεν μπορεί να είναι ένα σοβαρό ερώτημα και θέμα για το κίνημα. Η πρόσφατη ιστορία απέδειξε πως όποιος ανακατεύτηκε με τα πίτουρα τον έφαγαν οι κόττες.

Όπως επίσης δεν έχει και τόσο ιδιαίτερη αξία αν θα γίνει κάποια «ανταρσία» ή διάσπαση στο ΣΥΡΙΖΑ ενόψει των κρίσιμων ψηφοφοριών. Το ζήτημα είναι η ενεργοποίηση του κόσμου της εργασίας. Το σπάσιμο της απραξίας και της αποστράτευσης, η απόκρουση των μέτρων και η είσοδος αυτού του κόσμου στο προσκήνιο των εξελίξεων με όρους πρωταγωνιστή.

Η κατάσταση τόσο σε όλες τις εκδοχές του κινήματος όσο και στα άλλα κόμματα της Αριστεράς όχι απλώς δεν εμπνέει αισιοδοξία, αλλά είναι κάτι παραπάνω από φανερό ότι υπολείπεται πολύ των περιστάσεων και των ιστορικών στιγμών που διανύουμε.

Η θετική όψη των πραγμάτων είναι πως σε όλη αυτήν την μνημονιακή πενταετή πορεία, απομυθοποιείται κι αποκαθλώνεται η εικόνα της «Ευρώπης των λαών» γεγονός το οποίο απελευθέρωσε και εξακολουθεί να απελευθερώνει δυνάμεις. Δεν αρκεί όμως αυτό. Η

συνειδητοποίηση του πραγματικού περιεχομένου της ΕΕ δεν σημαίνει αυτοματοποιημένη στροφή προς τα αριστερά ή έστω εκλογική ενίσχυση των δυνάμεων όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή το ΚΚΕ που μιλούν για ρήξη και έξοδο από την ΕΕ.

Το ζήτημα είναι πώς θα απαγκιστρωθούν οι πραγματικοί κινητές της ιστορίας από τις λογικές της ανάθεσης ή της δι' αντιπροσώπου δράσης και θα πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. Σε ένα πλαίσιο καπιταλιστικής κυριαρχίας σε όλους τους τομείς και με ηγεμονία των συντηρητικών απόψεων η αλλοτρίωση βασιλεύει όχι μόνο εκεί που πιστεύουμε. Κυριαρχεί και στα κόμματα και τις οργανώσεις της κομμουνιστικής ή της επαναστατικής Αριστεράς τα οποία λόγω των χρόνιων παθογενειών θέλουν να απαντήσουν για το μέλλον με όρους και προϋποθέσεις παρελθόντος.

Η εκλογολαγνεία και η προσέγγιση της πολιτικής με όρους κοινοβουλευτισμού δυστυχώς είναι πανταχού παρούσα και σε μεγάλο βαθμό συμβάλλει στην αναπαραγωγή γραφειοκρατικών και ιεραρχικών μοντέλων τα οποία είναι ικανά να συντηρήσουν στο πολιτικό παιχνίδι αυτούς τους φορείς, αλλά δεν μπορούν να σφραγίσουν θετικά μια νέα επαναστατική προοπτική.

Επειδή το ζήτημα αυτό είναι πολύ μεγάλο, το άμεσο ζητούμενο είναι σπάσει στην πράξη όλο αυτό το πλαίσιο παραίτησης, απογοήτευσης αποστράτευσης και των λογικών της ανάθεσης. Είναι η με κάθε μέσο και τρόπο ανάπτυξη των κινημάτων και των αγώνων στο σήμερα και με περιεχόμενο αντικυβερνητικό και αντι - ΕΕ τα οποία θα πρέπει να μπολιαστούν με την αντικαπιταλιστική ανατροπή με τη μάχη για τη νίκη μέχρι τέλους.

Υπό αυτό το πρίσμα έχει σημασία η απελευθέρωση δυνάμεων από τον ολοσχερώς υποταγμένο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά αυτό δεν μπορεί να είναι το κεντρικό σημείο μιας οπτικής η οποία θέλει να συμβάλει επαναστατικά και από τα κάτω στη διαμόρφωση των προϋποθέσεων της ανατροπής. Η μάχη είναι μεγάλη και τώρα αρχίζει πραγματικά. Το έργο αυτό της ανατροπής και πολλές μάχες θα έχει και δεν θα είναι και μονόπρακτο. Όπως άλλωστε δεν είναι και η Φαλακρή τραγουδίστρια του Ιονέσκο στην οποία αναφερθήκαμε είτε στην κυριολεξία είτε μεταφορικά....

XXIV - VI - 2015

ΥΓ: Όλα όσα γράφονται ανωτέρω γράφονται με γνώμονα τις προτάσεις της ελληνικής «Αριστεράς» κυβέρνησης. Αλίμονο αν δεχτεί κιόλας τις νέες προτάσεις ΔΝΤ και Κομισιόν! Αυτά δεν τα είχαν αποδεχτεί ούτε οι Σαμαράς - Βενιζέλος!